

Sygn. akt: III AUa 1367/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca: SSA Janina Kacprzak

Sędziowie: SSA Ewa Chądryńska

SSA Iwona Szybka (spr.)

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2013 r. w Łodzi

sprawy **A. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o przeliczenie emerytury,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 29 czerwca 2012 r., sygn. akt: VIII U 617/12;

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1367/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z odwołania A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 11 maja 2011 roku o przeliczenie emerytury zmienił zaskarżoną decyzję ZUS w ten sposób, że w punkcie pierwszym wyroku zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do przeliczenia wysokości emerytury A. M. przez obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury przy uwzględnieniu składki na ubezpieczenie z okresu 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu w przyjętych przez sąd kwotach. W punkcie drugim wyroku umorzył postępowanie w pozostałym zakresie oraz w punkcie trzecim zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz adwokata W. O. kwotę 73,80 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego A. M. z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

A. M. urodził się w dniu (...)roku.

Ubezpieczony w okresie od 26 czerwca 1967 roku do 31 stycznia 1969 roku był zatrudniony w Biurze (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy.

Następnie w okresie od 4 lutego 1969 roku do 31 października 1971 roku świadczył pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) w P..

Z tytułu powyższego zatrudnienia wnioskodawca otrzymał następujące wynagrodzenie: w 1969 roku - 31.460 zł; w 1970 roku - 34.320 zł.

Wnioskodawca w okresie od 15 listopada 1971 roku do 30 czerwca 1990 roku świadczył pracę w Biurze Studiów i (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy jako asystent projektanta.

Wynagrodzenie ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w Biurze Studiów i (...) w Ł. składało się z pensji zasadniczej oraz premii. Premia kwartalna uzależniona była od oceny przełożonego oraz od wysokości przerobu, to jest od terminu, jakości i ilości wykonanej pracy przez cały zespół i poszczególnych pracowników. Jej wielkość w latach 1971 - 1978 była różna w zależności od kwartału. W danym zespole konstrukcyjnym każdy mógł uzyskać premię w zależności od zajmowanego stanowiska. Premie poszczególnych pracowników były zróżnicowane. Różnicowanie między pracownikami na tych samych stanowiskach wynosiło około 5 % - 10 % rocznie. Mogło się okazać, że premia projektanta była niewiele wyższa od premii asystenta. Premia była zróżnicowana w zależności od pracowni. Każda pracownia realizowała zawierane umowy. Zespoły projektowe były samodzielnymi jednostkami organizacyjnymi i same zawierały umowy z inwestorami. Na koniec kwartału dyrekcja uwzględniała przerób poszczególnych zespołów wynikający z zawartych umów. Proporcjonalnie dzieliła premie na poszczególne zespoły. W ramach zespołu kierownik zespołu decydował o wysokości premii dla poszczególnych pracowników. W sytuacji, gdyby pracownik nagannie wykonywał swoją pracę i naruszał zasady regulaminowe pracodawcy mógł być pozbawiony premii bądź premia mogła zostać zmniejszona.

Z tytułu powyższego zatrudnienia ubezpieczony uzyskał następujące wynagrodzenie: w 1971 roku - 3.150,00 zł; w 1972 roku - 25.200,00 zł; w 1973 roku - 28.800,00 zł; w 1974 roku - 37.200,00 zł; w 1975 roku - 40.800,00 zł; w 1976 roku - 40.800,00 zł; w 1977 roku - 40.800,00 zł; w 1978 roku - 63.636,00 zł; w 1979 roku - 23.288,00 zł; w 1980 roku - 81.581,00 zł; w 1981 roku - 115.138,00 zł; w 1982 roku - 132.606,00 zł; w 1983 roku - 158.544,00 zł; w 1984 roku - 225.179,00 zł; w 1985 roku - 298.031,00 zł; w 1986 roku - 550.551,00 zł; w 1987 roku - 611.158,00 zł; w 1988 roku - 737.789,00 zł; w 1989 roku - 2.140.357,00 zł; w 1990 roku - 2.246.585,00 zł.

Średnie wynagrodzenie wnioskodawcy za okres dwunastu miesięcy 1978 roku wyniosło 5.303 zł miesięcznie.

Następnie w okresach od 1.10.1990 roku do 31.07.1991 roku, od 1 .09.1991 roku do 31.07.1992 roku, od 1.09.1992 roku do 31.07.1993 roku, od 1.09.1993 roku do 31.07.1994 roku, od 31.08.1994 roku do 30.11.1995 roku, od 1.03.1996 roku do 31.12.1996 roku, od 1.05.1997 roku do 31.08.1997 roku, od 1.11.1997 roku do 31.01.1998 roku, od 1.03.1998 roku do 31.03.1998 roku, od 1.05.1998 roku do 16.12.1998 roku wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej uzyskał następujący dochód: w 1990 roku - 1716568 zł; w 1991 roku - 995021 zł; w 1992 roku - 16141200 zł; w 1993 roku - 18999600 zł; w 1994 roku - 15282500 zł; w 1995 roku - 2260,94 zł; w 1996 roku - 4601,18 zł; w 1997 roku - 3463,09 zł; w 1998 roku - 2117,41 zł.

Wnioskodawca pobrał zasiłki chorobowe w następujących okresach: od 6.09.1993 roku do 8.10.1993 roku, od 25.11.1993 roku do 31.12.1993 roku, od 1.01.1994 roku do 28.02.1994 roku, od 7.04.1994 roku do 30.06.1994 roku, od 26.10.1994 roku do 28.11.1994 roku, od 24.01.1995 roku do 24.02.1995 roku, od 10.07.1995 roku do 16.08.1995 roku, od 16.10.1995 roku do 20.11.1995 roku, od 28.06.1996 roku do 31.07.1996 roku, od 22.12.1997 roku do 31.12.1997 roku, od 1.01.1998 roku do 20.01.1998 roku, od 23.02.1998 roku do 24.03.1998 roku oraz od 20.06.1998 roku do 16.12.1998 roku.

Kwoty pobranych zasiłków wyniosły: w 1993 roku - 5338.200 zł; w 1994 roku - 15.684.500 zł; w 1995 roku - 1.150,80 zł; w 1996 roku - 459,00 zł; w 1997 roku - 173,00 zł; w 1998 roku - 4.771,00 zł.

Wnioskodawca w dniu 30 grudnia 1998 roku złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 2 lutego 1999 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy od dnia 17 grudnia 1998 roku okresową rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 9 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 18 - lecia poprzedzającego bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o świadczenie, to jest lat 1982 - 1990, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 111,42 %.

Decyzją z dnia 1 kwietnia 1999 roku organ rentowy przeliczył świadczenie ubezpieczonego. Do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 9 lat kalendarzowych, to jest od 01.1982 do 12.1990, w ten sposób, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 113,44 %.

Następnie decyzją z dnia 3 października 2003 roku organ rentowy ponownie przeliczył świadczenie wnioskodawcy z 9 kolejnych lat kalendarzowych, to jest 1980- 1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 126,69 %.

Decyzją z dnia 25 listopada 2005 roku ZUS ponownie przeliczył świadczenie wnioskodawcy z 9 kolejnych lat kalendarzowych (1980 - 1988). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 129,85 %.

Kolejnymi decyzjami z dnia 26 lipca 2007 roku oraz 4 grudnia 2007 roku organ rentowy skorygował wysokość wskaźnika wysokości podstawy wymiaru do wysokości 126,66 % z uwagi na jego błędne obliczenie.

W dniu 15 stycznia 2009 roku A. M. złożył wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia, w którym wniósł o przyjęcie w okresach zatrudnienia, w których brak było faktycznych wynagrodzeń, wysokości płacy minimalnej. Podkreślił, że za lata 1972 - 78 uwzględniono wynagrodzenie zasadnicze bez premii, która była w wysokości około 180 % i od premii tej były odprowadzane składki do ZUS.

Decyzją z dnia 3 marca 2009 roku ZUS odmówił przeliczenia świadczenia rentowego wnioskodawcy z uwagi na fakt, że wskaźniki podstawy wymiaru obliczone z 10 kolejnych lat kalendarzowych i 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych okazały się niższe od dotychczasowego. Ponadto odmówiono uznania premii w wysokości 180 %, gdyż zaświadczenie Rp - 7 za sporne lata nie były wcześniej kwestionowane przez ubezpieczonego, a nadto brak było innej dokumentacji, z której mogłaby wynikać wysokość osiągniętych premii.

Wyrokiem z dnia 21 września 2009 roku w sprawie o sygn. akt IX U 602/09 Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy od wymienionej wyżej decyzji, a Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 17 marca 2010 roku w wyżej wskazanej sprawie oddalił apelację wnioskodawcy.

Decyzją z dnia 17 marca 2011 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy od 7 marca 2011 roku emeryturę. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych, to jest lat 1969 - 1978, 1980 - 1989, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 108,23 %, miesięczna wysokość świadczenia - 1787,31 zł brutto.

W dniu 12 kwietnia 2011 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia rentowego i ustalenie wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego w Biurze Studiów i (...) w Ł. w latach 1971 - 1978 z uwzględnieniem premii kwartalnej w latach 1971 - 1978 wskazując jednocześnie, że od tego składnika wynagrodzenia były odprowadzane składki do ZUS.

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 maja 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. M. prawa do ponownego przeliczenia świadczenia emerytalnego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów oraz nie ujawnił nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość przysługującego świadczenia.

W toku postępowania sądowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w dniu 5 czerwca 2012 roku, dokonał hipotetycznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy, z uwzględnieniem

wynagrodzenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest z lat: 1969 - 1978, 1980 - 1989 przy przyjęciu kwoty 5.303 zł brutto miesięcznie za rok 1978 roku, gdy wnioskodawca był zatrudniony w Biurze Studiów i (...) w Ł.. W ten sposób wyliczony wskaźnik wyniósł 110,82 %.

Wskaźnik ten został wyliczony przy przyjęciu za lata 1969 - 1978, 1980 - 1989 niżej wskazanych kwot: -1969 rok - 32.310 zł; -1970 rok - 34.320 zł; -1971 rok - 34.750,00 zł; -1972 rok - 25.200,00 zł; -1973 rok - 28.800,00 zł; -1974 rok - 37.200,00 zł; -1975 rok - 40.800,00 zł; -1976 rok - 40.800,00 zł; -1977 rok - 40.800,00 zł; -1978 rok - 63.636,00 zł; -1980 rok - 81.581 zł; -1981 roku - 115.138,00 zł; -1982 rok - 132.606,00 zł; -1983 rok - 158.544,00 zł; -1984 rok - 225.179,00 zł; -1985 rok - 298.031,00 zł; -1986 rok - 550.551,00 zł; -1987 rok - 611.158,00 zł; -1988 rok - 737.789,00 zł; -1989 rok - 2.140.357,00 zł.

Ustalając stan faktyczny Sąd uznał, za wiarygodny zapis w umowie o pracę na budowie zagranicznej z 1 października 1979 roku dotyczący średniego miesięcznego wynagrodzenia otrzymywanego przez wnioskodawcę w 1978 roku przed wyjazdem za granicę. Wpisu tego dokonał pod cytowaną wyżej umową kierownik d/s osobowych i eksportu w dniu 27 września 1979 roku, a więc w dniu podpisania przez strony wyżej wskazanej umowy. Zdaniem Sądu - brew temu co podnosił organ rentowy - wynagrodzenie to nie mogło dotyczyć okresu zatrudnienia wnioskodawcy na budowie zagranicznej, gdyż w 1978 roku świadczył on pracę w Biurze Studiów i (...) w Ł., co jednoznacznie wynika ze świadectwa pracy wnioskodawcy z tego zakładu pracy. Powyższa umowa o pracę na budowie zagranicznej z 1 października 1979 roku jako dokument nie była kwestionowana przez ZUS.

Ponadto Sąd przyjął za wiarygodne hipotetyczne wyliczenie przez ZUS wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury z dnia 5 czerwca 2012 roku, które jest zgodne z dokumentacją przedłożoną przez wnioskodawcę oraz odpowiada treści ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku. Podkreślił przy tym, że sam wnioskodawca również ostatecznie wniósł o przeliczenie świadczenia emerytalnego na podstawie tego hipotetycznego wyliczenia ZUS wobec braku innych dokumentów na potwierdzenie wysokości jego zarobków.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy wskazując na treść art. 110 ust. 1 i art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uznał odwołanie A. M. za zasadne w części dotyczącej wyliczenia wskaźnika za 1978 rok.

Zdaniem Sądu Okręgowego A. M. przedstawił dokument w postaci umowy o pracę na budowie zagranicznej z dnia 1 października 1979 roku nie kwestionowany przez ZUS, na podstawie, którego możliwe stało się - w ocenie Sądu - ustalenie wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy w 1978 roku. Zdaniem Sądu we wskazanym dokumencie wskazano, że średnie wynagrodzenie ubezpieczonego za okres 12 miesięcy 1978 roku wyniosło 5.303 zł brutto miesięcznie, co przy jego uwzględnieniu, spowodowało wzrost wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonego z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu z 108,23 % do 110,82 %, i w rezultacie wyższym świadczeniem, wynoszącym 1.884,87 zł brutto miesięcznie.

Powołując się natomiast na treść art. 203 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy podniósł, że A. M. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 17 maja 2012 roku cofnął swoje odwołanie w zakresie przeliczenia emerytury z uwzględnieniem premii za okres 1971 - 1977, na co organ emerytalny wyraził zgodę. W ocenie Sądu cofnięcie odwołania we wskazanym zakresie należy uznać za prawnie skuteczne, bowiem nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, a także nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego. Zdaniem Sądu brak jest bowiem materiału dowodowego, z którego wynikałaby konkretna, pewna wysokość premii wnioskodawcy.

Mając powyższe na względzie Sąd, w oparciu o art. 355 § 1 kpc, umorzył postępowanie w pozostałej części.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika wnioskodawcy Sąd ustalił na podstawie § 2 w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ. U. Nr 163 poz.1348).

Powyższe orzeczenie w części dotyczącej uwzględnienia odwołania wnioskodawcy zaskarżył apelacją organ rentowy zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 15 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, wynagrodzeń, z których część nie stanowiła rzeczywistych podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne;
- naruszenie prawa procesowego wskutek przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie jako wiarygodnego dla ustalenia podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, dowodu z umowy o pracę na budowie zagranicznej, który nie stanowi dokumentu o charakterze płacowym.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie w tym zakresie odwołania od decyzji z dnia 11.05.2011 roku ewentualnie o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest uzasadniona albowiem materiał dowodowy zebrany w sprawie nie uprawnia wbrew stwierdzeniu Sądu pierwszej instancji do innego ustalenia wysokości zarobków wnioskodawcy w sporym roku 1978 niż tego, które zostało ustalone przez organ rentowy. Z treści zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że w latach 1969-1977 oraz 1980-1989 wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie jest identyczna jak przyjął ZUS w decyzji z dnia 17 marca 2011r. przyznającej wnioskodawcy emeryturę. Jedynie rok 1978 się różni. ZUS przyjął bowiem, że wysokość podstawy wymiaru składki wynosi 33 207 zł., a Sąd Okręgowy, że 63 636 zł. ZUS oparł się na zaświadczeniu Rp 7, a Sąd Okręgowy na umowie o pracę na budowie zagranicznej.

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych. Oznacza to, iż w rozpoznawanej sprawie to wnioskodawca winien był wykazać wysokość swoich zarobków, których uwzględnienia żądał w odwołaniu.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49) zawiera w § 20 wykaz środków dowodowych, którymi można dowodzić wysokość zarobków, stanowiących podstawę wymiaru emerytury. Tymi dowodami są natomiast zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków. Oczywiście jak słusznie podniósł Sąd pierwszej instancji, a także odwołujący, zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem i utartą praktyką w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym nie obowiązują powyższe ograniczenia (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 25 lipca 1997 r., II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342). W postępowaniu sądowym mogą być więc przeprowadzone dowody z innych dokumentów niż wymienione w § 20 cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym, zgodnie z art. 473 k.p.c., nie stosuje się także przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. W postępowaniu przed sądem, także wówczas, gdy przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru świadczeń ubezpieczeniowych, fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, a do sądu należy ocena ich wiarygodności.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca wykazywał wysokość swoich zarobków uzyskiwanych w 1978 roku w Biurze Studiów i (...) w Ł., na podstawie zapisu w umowie o pracę na budowie zagranicznej z 1 października 1979 roku dotyczącego średniego miesięcznego wynagrodzenia otrzymywanego przez wnioskodawcę w 1978 roku, dokonanego przez kierownika d/s osobowych i eksportu w dniu 27 września 1979 roku, a więc w dniu podpisania przez strony wyżej wskazanej umowy. Sąd Okręgowy oceniając powyższy dokument przyjął, że ubezpieczony w 1978 r. z tytułu zatrudnienia w Biurze Studiów i (...) w Ł. uzyskał wynagrodzenie w kwocie 63.636 zł tj. 5303 zł. miesięcznie.

Jednakże zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena materiału dowodowego Sądu pierwszej instancji w zakresie w jakim ustalił wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy w 1978 roku na podstawie powyższego zapisu jest nieprawidłowa.

Przede wszystkim zauważenia wymaga, że zapis o wysokości zarobków wnioskodawcy zamieszczony w umowie o pracę z innym pracodawcą nie stanowi wiarygodnego dowodu w niniejszej sprawie. Dokument ten stwierdza fakt zawarcia umowy o pracę na budowie zagranicznej. Natomiast z dokumentu tego nie wynika na jakiej podstawie wyliczono średnie miesięczne wynagrodzenie ubezpieczonego w 1978 roku. Nie wiadomo jakie składniki wynagrodzenia zostały uwzględnione przy jego wyliczeniu i czy od każdego z nich istniał obowiązek odprowadzenia składek na ubezpieczenia społeczne. Ponadto jak słusznie zauważył apelujący zapis ten uwzględnia średniomiesięczne uposażenie wnioskodawcy w całym 1978 roku (12 miesięcy) przy zauważeniu, że ubezpieczony pozostawał na urlopie bezpłatnym od 23.10.1978 roku. Pokreślenia także wymaga, że kierującym do pracy na budowie zagranicznej nie było Biuro Studiów i (...) w Ł., tylko (...) Przedsiębiorstwo (...) w K. i ani ten zakład pracy, ani kierownik d/s osobowych i eksportu nie byli upoważnieni do wystawiania zaświadczeń o wysokości zarobków osiąganych przez ubezpieczonego w poprzednim okresie u innego pracodawcy.

Oczywistym jest, że zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (tak orzeczenia Sądu Najwyższego z 17 listopada 1966 r., II CR 423/66.; uzasadnienie orzeczenia z 24 marca 1999 r., I PKN 632/98; uzasadnienie orzeczenia z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00; uzasadnienie orzeczenia z 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00). Zdaniem Sądu Apelacyjnego ocena zgromadzonych w rozpatrywanej sprawie dowodów poczyniona przez Sąd Okręgowy, na okoliczność uzyskiwanych przez ubezpieczonego zarobków w spornym okresie wykracza poza granice art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Apelujący analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, doszedł do odmiennej konkluzji. Zdaniem Sądu drugiej instancji powołane wyżej okoliczności poddają w wątpliwość wiarygodność i moc dowodową dokumentu, na którym ubezpieczony opiera swoje roszczenie. Należy zauważyć, że ubezpieczony dysponuje zaświadczeniem o zarobkach (Rp7) wystawionym przez zakład pracy za sporny okres, w którym pracodawca podaje wynagrodzenie podlegające oskładkowaniu. Dokument ten stanowi wiarygodne źródło dowodowe. Natomiast w ocenie Sądu Apelacyjnego dokument przedstawiony przez ubezpieczonego nie daje żądanych podstaw do weryfikacji tak ustalonego wynagrodzenia wnioskodawcy, bowiem stanowi jedyny środek dowodowy ubezpieczonego, na poparcie jego twierdzeń co do wyższego wynagrodzenia i wobec dostrzeżonych wątpliwości nie może zostać on uwzględniony.

W związku z tym wobec istniejącego zaświadczenia zakładu pracy o zarobkach, przy braku innych wiarygodnych dowodów, ustalona wysokość dochodów wnioskodawcy za sporny okres w zaskarżonej decyzji organu rentowego, jest prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, iż apelacja organu rentowego jest uzasadniona i prowadzi do zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji w zaskarżonej części, tj. w punkcie pierwszym poprzez oddalenie odwołania na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Zauważyć bowiem trzeba, że po częściowym cofnięciu odwołania kwestią sporną okazała się tylko podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w roku 1978. Podstawa wymiaru składek w pozostałych latach wskazanych w sentencji wyroku Sądu Okręgowego jest bowiem taka sama jak podstawa dotychczas przyjęta przez ZUS. Skoro więc ostatecznie odwołanie od decyzji z dnia 11 maja 2011r. dotyczyło tylko tego

aby w roku 1978 podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowiła kwota 63 636, a nie 33 207, to nie uwzględnienie stanowiska wnioskodawcy prowadzi do oddalenia odwołania w całości.

Przewodniczący: Sędziowie:

ISZ/AR